

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 506/2019
23.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Оливере Јованић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 591/17 од 20.11.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 106/19 од 21.03.2019. године, у седници већа одржаној 23.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 591/17 од 20.11.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 106/19 од 21.03.2019. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 591/17 од 20.11.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. Кривичног законика за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од једне године која се неће извршити уколико окривљени у року провере од три године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да суду накнади паушал, као у изреци пресуде, као и трошкове кривичног поступка, као у изреци пресуде, док су трошкови превођења пали на терет буџета суда. Оштећени ББ, ВВ, ГГ и ДД су упућени на парницу ради остварења имовинско-правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 106/19 од 21.03.2019. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног АА и потврђена пресуда Основног суда у Суботици К 591/17 од 20.11.2018. године.

Против наведених правноснажних решења, бранилац окривљеног, адвокат Оливера Јованић, поднела је захтев за заштиту законитости „на основу члана 485. став 1. тачка 1) и тачка 3) став 2. и став 4. ЗКП у вези битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7), тачка 11), став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, због повреде кривичног закона, због повреде члана 21, члана 32, члана 33. и члана 199. Устава Републике Србије, због повреде члана 6, члана 13. и члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода“, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да „укине побијану пресуду или одбаци оптужни акт и обустави поступак или преиначи пресуду и окривљеног ослободи“.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Јованић Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује да су побијане правноснажне пресуде донете у незаконитом поступку, с`обзиром на то да је суд, противно члану 10. Кривичног законика, предметни кривични поступак за кривично дело које, по ставу одбране има елементе иностраности, водио без одобрења Републичког јавног тужиоца.

Врховни касациони суд ове наводе оцењује као неосноване.

Наиме, одредбом члана 6. став 1. Кривичног законика која се односи на важење кривичног законодавства на територији Србије је прописано да кривично законодавство Републике Србије важи за сваког ко на његовој територији учини кривично дело, а одредбом члана 8. став 1. Кривичног законика која се односи на важење кривичног законодавства Србије за држављанина Србије који учини кривично дело у иностранству је прописано да кривично законодавство Србије важи за држављанина Србије и кад у иностранству учини које друго кривично дело, осим кривичних дела наведених у члану 7. Кривичног законика, ако се затекне на територији Србије или буде изручен Србији.

Из списка предмета произлази да је окривљени АА држављанин Републике Србије и да нема држављанство нити Републике Мађарске нити друге државе; да је предметно кривично дело извршио у Суботици и у Сегедину; да је након извршења кривичног дела затечен у Републици Србији те да је везано за овај кривични поступак био у притвору од 20.04.2017. до 30.05.2017. године; да су последице предметног кривичног дела наступиле у Републици Србији; да су сва оштећена лица држављани Републике Србије те да је предметно кривично дело превара кажњиво и по Кривичном законнику Републике Мађарске у смислу члана 318. због чега одобрење Републичког јавног тужиоца није било услов за кривични прогон и вођење кривичног поступка пред судом Републике Србије.

Из наведених разлога супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног којима се суштински, без нумеричког означавања, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП су оцењени као неосновани.

Захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да суд у доказном поступку није могао да користи службену белешку Главне полицијске капетаније Жупаније Чонград, Сегедин, РМ, од 03.09.2008. године јер иста „није доказ, нити јавна исправа“, те јер није прибављена на законити начин.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване, а како је ова повреда кривичног закона истицана и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, дате на страни 2 и 3 другостепене пресуде, као довољне, аргументоване и јасне, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Бранилац окривљеног Оливера Јованић се у захтеву формално позива и на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, али како исте, супротни одредби члана 484. ЗКП, не опредељује, односно не конкретизује, а Врховни касациони суд је, приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП, те делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП, дакле суд одлучујући по захтеву за заштиту законитости, уколико разлози и повреде закона нису изричито наведени, нема законских овлашћења да по службеној дужности тумачи и оцењује о којој се повреди закона ради, те је исти, у овом делу одбачен, јер нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног, Оливера Јованић, указује и на повреде члана 21, члана 32, члана 33, члана 34. и члана 199. Устава Републике Србије, те члана 6, члана 13. и члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Имајући у виду да је одредбом члана 484. ЗКП, која прописује обавезан садржај захтева прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење „члан 485. став 1.“, а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, при чему бранилац окривљеног није навео разлог за подношење захтева нити је уз захтев доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног у поступку, које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, Врховни касациони суд налази да захтев за заштиту законитости окривљеног нема прописан садржај, у односу на напред наведене повреде Закона.

Поднетим захтевом се оспоравају: налаз и мишљење вештака графолога уз изношење сопственог виђења везано за предмет вештачења; утврђења суда везано за запослење окривљеног и својства у привредним друштвима у иностранству;

утврђења суда везано за вредност евра и др, чиме се суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440. ЗКП.

Такође, поднетим захтевом се указује и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) и тачка 11) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, те члана 441. став 1. ЗКП, које, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП не представљају законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, те је захтев у наведеном делу одбачен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић